

PARAULES DE VIDA

«Fam de pa, fam de cultura i fam de Déu»

Mans Unides ha celebrat els seus primers 50 anys. Tots coneixem les seues iniciatives i els seus esforços per afrontar el gran problema de la pobresa en el món. És a dir, la «fam de pa, la fam de cultura i la fam de Déu». Una visió del problema que constitueix el fonament

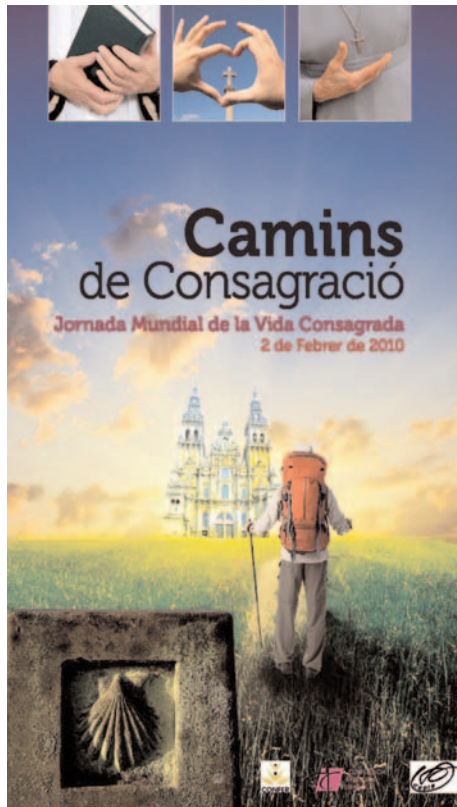
de la proposta que un grup de dones de l'Acció Catòlica van posar en marxa per crear una nova consciència i una nova resposta davant els problemes de la fam al món. Aquí està l'origen de Mans Unides, de la qual les nostres parròquies són testimonis privilegiats. Han vist els seus esforços i èxits, han pogut comprovar com amb l'aportació de tots es poden fer obres grans, i com una fe viscuda a fons no pot ser indiferent davant el sofriment i les necessitats dels altres.

El naixement de Mans Unides està vinculat a una nova sensibilitat eclesial que assumeix com a pròpies les dificultats que viuen molts països. Fou en 1956, en un Congrés Mundial de la Unió Mundial d'Organitzacions Femenines Catòliques, celebrat a Roma, on es va elaborar un manifest que va inspirar la posada en marxa de Mans Unides. En aquest es deia:

«**N**osaltres, dones del món sencer, cridades per la naturalesa a donar la vida, protegir-la i alimentar-la, no podem acceptar per més temps que les fronteres de la fam s'inscriguin en el nostre globus amb traços de mort. Dones catòliques, cridades per Jesucrist a donar testimoni d'un amor universal i efectiu per a la família humana, no podem resignar-nos al fet que la meitat de la humanitat pateixi fam. No volem que es donen solucions peresoses i criminals a aquest tràgic problema: la guerra, la limitació de la natalitat, són solucions falses, solucions ineficaces, solucions de mort. Certament que la tasca és gegantina, però les possibilitats tècniques de la nostra època estan a la seva alçada. Donarem a conèixer els progressos de la ciència, que, utilitzada amb finalitats pacífiques segons els plans del Creador, poden elevar ràpidament el nivell de vida dels pobles. Un sol obstacle en la lluita contra la fam seria insuperable: creure que la victòria és impossible. Declarem la guerra a la fam.»

L'obra de Mans Unides s'ha situat sempre en aquest gran horitzó. Ha volgut ser una declaració de guerra a la fam, en totes les seues dimensions: fam de pa, de cultura i de Déu. Són realitats que no es poden separar perquè afecten la dignitat de la persona. Mans Unides està compromesa en aquesta gran tasca que la comunitat cristiana sempre ha acompanyat de forma decidida.

† **Javier Salinas i Viñals**
Bisbe de Tortosa

Jornada de la Vida Consagrada

► El proper 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor al temple, s'escau la Jornada de la Vida Consagrada, és a dir, dels religiosos i religioses que viuen la seva consagració a Déu per mitjà dels consells evangèlics de la castedat consagrada a Déu, de la pobresa i de l'obediència, fonamentats en les paraules i els exemples del Senyor. Aquest any la jornada té com a lema «Camins de consagració», perquè la vida religiosa és un camí de dedicació i de servei a Déu i als germans i germanes en les seves necessitats. Amb motiu d'aquesta festa, a les diòcesis, els bisbes presideixen una Eucaristia a la que inviten especialment els religiosos i religioses, que aquest dia renoven els seus compromisos davant del Senyor i de l'Església.

GLOSSA

Joves, sou forts

Hi ha moltes maneres de celebrar la nit de cap d'any. Una de ben bonica és participar en la vetlla per la pau al santuari de Montserrat, trobada anual que aplega un bon nombre de persones. Enguany, a més, coincidí amb el «Camp de les Pedres Vives», que, amb el lema «Construïm sobre roca», aplegava una quarantena d'escoltes catòlics de diversos països. Ells conduïren i animaren la ja tradicional celebració la qual, en aquesta ocasió, culminava l'activitat que els aplegava. Havien participat en diversos tallers sobre l'educació en la fe, l'acompanyament espiritual, la pregària i la celebració en els grups escoltes. També abordaren temes relacionats amb el procés històric de l'escoltisme a Europa i a Catalunya. Entre les activitats destacava l'anomenada *desert*, presentada en el llibre de camp amb aquestes paraules: «El desert sempre ha simbolitzat un espai de trobada i coneixement d'un mateix, un temps de recerca de Déu...; serà un temps per conèixer una natura que ens sobrepassa, d'aturada per pregar i per reflexionar amb la Paraula de Déu». Aquesta colla de caps fa ja un temps que són en el moviment escolta catòlic dels seus països. Han fet les activitats de formació preceptives, han participat en trobades, han assolit destreses i coneixements per esdevenir uns caps capacitats. És bo

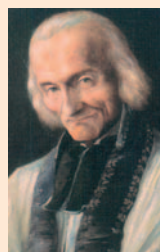
que, una altra vegada, s'hagin preguntat com ha de ser un bon cap espiritualment, religiosament? Què ha de viure i testimoniar? Què ha de contagiar?

Les introduccions a cada una de les lectures en diversos idiomes i la cura en els elements simbòlics crearen comunió amb els participants habituals a la vetlla, alguns d'ells escoltes de fa una colla d'anys. La pregària dels fidels en fou una bona mostra. Es pregà en portuguès per l'Església; en català, pel nou any; en àrab, pel diàleg interreligiós; en txec, pel moviment escolta i guia; en eslovè, per la natura; en francès, per la pau; en polonès, per la vida; en alemany, per la família i per cloure, en gaèlic, pels infants i joves. L'assemblea responia a cada petició amb un unànime «Us ho demanem, Senyor».

Pocs minuts després d'acabar la celebració de l'Eucaristia, sonaren les campanes de la mitjanit. Començava el nou any. La llum de la pau de Betlem, que els escoltes havien aprofitat al pessebre en el moment de l'ofertori, il·luminava les figures. Molts demanàrem a Déu Pare que aquests nois i noies siguin llum entre la seva gent, especialment entre els joves, entre els seus companys escoltes. «Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres» (1Jn 2,14).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► El nostre àngel custodi està sempre al nostre costat per inclinar-nos al bé i protegir-nos dels mals esperits que, sense parar, ens envolten per conduir-nos al mal.

► Nuestro ángel custodio está siempre a nuestro lado para inclinar-nos al bien y protegernos de los malos espíritus que, sin cesar, merodean a nuestro alrededor, para conducirnos al mal.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

En vós m'empari, Senyor, / que no en tingui un desengany. / Deslliureu-me, traieu-me del perill, / vós que sou bo; escolteu i salveu-me. R.

Sigueu el meu castell de refugi, / la meua roca salvadora. / Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meua esperança, Déu meu, / he confiat en vós, Senyor, des de petit. / Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, / acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis / diran a tothom com m'ajudeu. / M'instruïu, Déu meu, des de petit, / i encara avui us proclamo admirable. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escritura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares».

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.»

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se'n anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor: «Antes de formarte en el vientre, te escogí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te nombré profeta de los gentiles. Tú cíñete los lomos, ponte en pie y díles lo que yo te mando.

No les tengas miedo, que si no yo te meteré miedo de ellos. Mira; yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte.» Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

A ti, Señor, me acojo: / no quede yo derrotado para siempre; / tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo, / inclina a mí tu oído, y sálvame. R.

Sé tú mi roca de refugio, / el alcázar donde me salve, / porque mi peña y mi alcázar eres tú, / Dios mío, líbrame de la mano perversa. R.

Porque tú, Dios mío, fuiste mi esperanza / y mi confianza, Señor, desde mi juventud. / En el vientre materno ya me apoyaba en ti, / en el seno tú me sostenías. R.

Mi boca contará tu auxilio, / y todo el día tu salvación. / Dios mío, me instruiste desde mi juventud, / y hasta hoy relato tus maravillas. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,31-13,13)

Hermanos: El amor es paciente, afable; no tiene envidia; no presume ni se engríe; no es mal educado ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad.

Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca.

¿El don de profecía? Se acabará. ¿El don de lenguas? Enmudecerá. ¿El saber? Se acabará. Porque limitado es nuestro saber y limitada es nuestra profecía; pero, cuando venga lo perfecto, lo limitado se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre acabé con las cosas de niño.

Ahora vemos confusamente en un espejo; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora limitado; entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: «¿No es éste el hijo de José?» Y Jesús les dijo: «Sin duda me recitaréis aquel refrán: "Médico, cúrate a ti mismo"; haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún.»

Y añadió: «Os aseguro que ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel había muchas viudas en tiempos de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses, y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías, más que a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo; sin embargo, ninguno de ellos fue curado, más que Naamán, el sirio.»

Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejaba.

Faç de Jesucrist, pintura de l'anomenat Mestre de Robredo (s. xv), Museu del Prado, Madrid

COMENTARI

No és fill de Josep, aquest?

Jeremies i Jesús són els dos protagonistes principals de les lectures litúrgiques d'avui. La vida de Jeremies, marcada pel sofriment, la soledat i el rebuig, és un signe de contradicció enmig del país. La seva experiència sembla anticipar la de Jesús. També Ell va ser signe de contradicció enmig dels seus, mentre pronunciava el seu discurs programàtic a la sinagoga de Natzaret.

L'Evangeli d'avui és continuació del que vàrem llegir diumenge passat. Jesús adreça un llarg discurs als seus ciutadans els quals, passat el primer moment d'eufòria, el rebutgen públicament posant en dubte la seva autoritat:

«No és el fill de Josep, aquest?» I encara més, fins i tot intenten desfer-se'n llançant-lo des de dalt de la muntanya. Malgrat l'hostilitat de la seva gent Jesús no s'atura, segueix el camí que ha iniciat cap a Jerusalem, lloc de la seva mort i resurrecció.

En el seu discurs Jesús es refereix a dues històries dels profetes Elies i Eliseu. Si la primera (el miracle de la farina i l'oli) subratlla el caràcter salvífic de la seva missió, la segona (la curació de Naaman, el sirí) posa en evidència que la salvació no és exclusiva d'Israel sinó que arriba també als pobles pagans. Són dos exemples del passat que il·lu-

minen l'avui de Jesús: Ell ha vingut no tan sols a alliberar els oprimits del seu poble, sinó també els pobres i marginats dels pobles estrangers, com la pobra vídua de Sarepta o el leprós sirí.

L'episodi de Natzaret ens desafia a traspasar el llinar de la pròpia cultura, nacionalitat, tradició... per apropar-nos a l'altre, a aquell que és diferent de nosaltres. L'episodi de Natzaret ens encoratja a superar les nostres limitacions, prejudicis i esquemes prefabricats, les nostres actituds incrèdules i presumptuoses, que ens impedeixen sortir de nosaltres mateixos.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 15,13-14.30 / SI 3 / Mc 5,1-20 □ **dimarts**: MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18 / SI 23 / Lc 2,22-40) ■ **dimecres**: 2Sa 24, 2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6 ■ **dijous**: 1Re 2,1-4 / SI 1 / Mc 6,7-13 ■ **divendres**: Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: 1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 6,1-2a.3-8 / SI 137 / 1Co 15,1-11 (o bé: 3-8.11) / Lc 5,1-11.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe es fa visible en unes actituds humanes

La Primera Carta de Sant Joan fa una afirmació que, de moment, és desconcertant: «Coneixem que (Déu) està en nosaltres per l'Esperit que ens ha donat» (1Jn 3,24). Com podem conèixer que Déu està en nosaltres precisament per allò que és més impalpable i intangible com és l'Esperit Sant?

Per una raó molt senzilla: perquè l'Esperit invisible —i no pas sensible— va acompanyat d'una transformació real de la persona que el rep. I aquesta transfiguració real, mitjançant el fruit de l'Esperit, sí que és sensible i perceptible: l'home que té la caritat, l'alegria i la pau (Ga 5,22), com tots els sants amics de Déu, és senyal que està en Déu i Déu en ell.

La llista dels fruits de l'Esperit es perllonga en altres llocs paulins (p.e. Col 3,12), on s'enumeren la compassió, la bondat, la paciència, la humilitat i la tendresa, al voltant de l'amor...

L'arrel de l'amor, d'aquesta manera, apareix irisada en múltiples actituds humanes, com són ara la humilitat, la bondat, la valentia, la superació de les pors —«no tingueu por»—, juntament amb el goig i la pau, com d'un infant que confia en Déu, que, en la seva llibertat i providència, ho disposa tot en bé dels qui l'estimen.

La misteriosa paraula de Romans 8,23, «sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar», s'ha realitzat sovint en forma paradoxal: en la vida de Felip Neri, de Teresa de l'Infant Jesús, de Joan Bosco —la festa del qual celebrem avui—, de Joan XXIII..., d'aquells que han confiat incondicionalment en l'amor que ve de Déu (cf. 1Jn 4,7). En els propers escrits ens acostarem a l'experiència de dues persones *santes* (un sant, Ignasi de Loiola, i un beat, Pere Tarrés).

Josep M. Rovira Beloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No desitgis la dona d'altres

El novè manament considera els dos cònjuges marit i muller sempre conjuntament. Jo respecto l'amor que es tenen i renuncio a qualsevol estratagema possible per tal d'irrompre en aquest amor i guanyar-me per a mi la muller o el marit. Respecto el fet que aquesta dona que tant m'agrada estimi el seu marit i li pertanyi.

El novè manament fa referència a una saludable actitud amb la sexualitat. Aquesta sempre té a veure amb el desig. Però hi ha un desig que honora l'altre i n'hi ha un que se n'aprofita i l'explota, que el fereix i el perjudica. Quan la dona és utilitzada solament per satisfer el propi instint, jo atropello la seva dignitat. Una relació sexual saludable entre marit i muller suposa sempre respectar l'altre. I aquest respecte té a veure tant amb el seu cos com amb l'ànima. És sempre la persona total aquella que em trobo a la sexualitat.

La sexualitat, però, pot ésser l'àmbit de les ferides més profundes. Quan amb persones molt sinceres parlo de la sexualitat, hom veu fins a quin punt és trencadissa, la sexualitat, i amb quina rapidesa una experiència meravellosa es pot transformar en una experiència dolorosa.

L'expressió positiva del novè manament diu així: el meu amor és pur. Això no significa solament que l'amor que tinc a la meua companya matrimonial és pur i que li resto fidel. Això de l'amor pur més aviat ho estic relacionant amb totes les dones.

A l'evangeli de Lluc, Jesús entona un cant de lloanç a l'ull pur: «El llum del cos és l'ull. Quan el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; però, si és dolent, el teu cos quedarà a les fosques. Mira, doncs, que allò que en tu ha de ser llum no sigui fosc. Perquè si tot el teu cos està il·luminat i no hi ha cap racó fosc, serà tot ell tan resplendent com quan una llàntia t'il·lumina amb la seva claror» (Lc 11,34-36). Cal arribar a tenir un cor pur (Mt 5,8).

Els primers monjos veieren en la *puritas cordis* la finalitat de la vida espiritual. Aquesta és la finalitat última del novè manament: mirar amb un cor pur i uns ulls purs tota dona i tot home que em siguin atractius. Aleshores, en la formosor de la dona hi podré veure la bellesa de Déu, i en la força de l'home hi podré veure la força de Déu.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

31. ✝ Diumenge IV de durant l'any. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dilluns. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dimarts. Presentació del Senyor, antígonament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum); Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Dimecres. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. iv), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Dijous. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. Divendres. Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. iii), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. Dissabte. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Actitudes negativas de los abuelos

Me quedan por citar las *actitudes negativas* de los abuelos, aunque, habitualmente, incurren en ellas con la mejor buena fe

del mundo. Por ello, se pueden evitar por el bien de la familia.

Quando, por ejemplo, los abuelos ocupan —sin ningún motivo justificado— el lugar de los padres, actuando como guardianes *permanentes* del niño. También cuando critican a los padres, o son muy autoritarios y dan órdenes a los padres delante del niño.

Quando son sobreprotectores, defienden siempre la causa del niño, haga lo que haga, y no quieren que se le riña, dándole excesivos regalos y complaciendo todas sus demandas.

Quando los abuelos practican el *chantaje afectivo*, como, por ejemplo, diciéndole al nieto: «Si te quedas conmigo tendrás un premio, tu madre no te lo dará»; o bien incitan a una *educación opuesta* a la de los padres, diciéndole por ejemplo: «Puedes poner los codos sobre la mesa ahora que tu padre no está», con el fin de atraer egoístamente los favores del nieto. Consiguen, con estas actitudes anómalas, enseñar una mala educación moral al niño, que aprenderá a manejarse por interés o desarrollará en él sentimientos de culpabilidad.

Para acabar la lista de estas actitudes negativas, me quedan las disputas conflictivas entre padres y abuelos, que crean un clima de tensión y nerviosismo familiar que no ayuda a la maduración emocional de los nietos. También los celos de competencia entre padre y abuelo, o entre madre y abuela, o entre suegro y yerno o entre suegra y nuera..., que provocan en el niño un conflicto de lealtades para con sus mayores y le hacen concebir una visión muy poco placentera de la vida familiar.

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

JOSEP GILI DIEGO

Una casa i una llar per a tothom

El Centre Moral i Cultural del Poblenou de Barcelona fa 100 anys. Constituït l'any 1910 amb el nom de Centre Social del Poblenou, avui diumenge, festa de la Sagrada Família —la seva patronímica—, se celebra a les 11.30, a l'església de Santa Maria del Taulat, una Eucaristia commemorativa presidida per Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i soci d'honor de l'entitat. Per al secretari de la Comissió Diocesana de Centres Culturals Catòlics de l'Arquebisbat de Barcelona, Josep Gili, el Centre —del qual ha estat vicepresident durant 18 anys— «és la continuació de la meua família».

Com definiria els centres culturals catòlics?

Els centres culturals catòlics són una casa comuna i una llar per a tothom, un lloc de trobada de la família, d'amics i coneguts, on es difonen uns valors molt importants per a la vida i la societat. Són un lloc de formació integral, d'intercanvi de béns culturals per a tothom —i per als joves en particular. Són d'inspiració cristiana i, a partir del treball cultural, hi ha el desig d'aprofundir en l'esperit de les persones, a fi d'arribar a fer una síntesi entre fe i cultura. Una tasca no gens fàcil en els temps actuals.

Quina vigència tenen, actualment?

Molt desigual. L'Arquebisbat de Barcelona té dos tipus de centres: 19 centres culturals que tenen personalitat jurídica pròpia —per tant, estan governats pels seus estatuts, la junta directiva i l'assemblea de socis—, i 31 centres parroquials que depenen de la seva parròquia. Molts tenen una gran activitat i d'altres ben poca: tot depèn de les persones que estan al capdavant del centre. La bona relació entre el centre i la parròquia és fonamental.

Quines activitats destaca del centenari?

Les festes del centenari es van iniciar el 17 d'octubre de 2009. Totes les seccions de la casa han preparat el bo i millor de la seva activitat per a tothom, però especialment per als joves. Ja hem gaudit d'un concert de l'Escolania de Montserrat i també tindrem la Coblà Sant Jordi... Per tal de recordar l'efemèride, el Centre va fer donació al Monestir de Montserrat d'un grup escultòric elaborat per l'artista poblenoví Josep Ricart, ubicat a la XII estació del Via Crucis.

Òscar Bardají i Martín

AL NOSTRE BISBAT

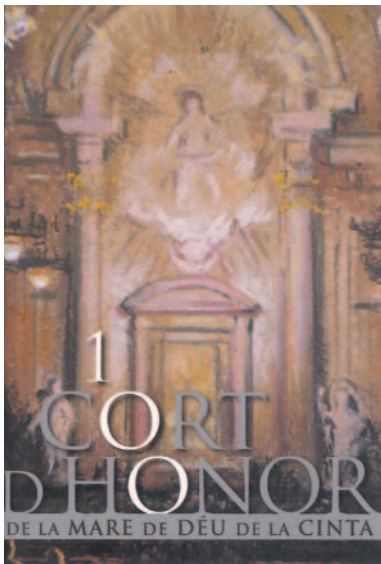
Centenari de la Cort d'honor de la Mare de Déu de la Cinta

Era el 23 de desembre de 1909 quan la Santa Seu aprovava canònicament la constitució de la Cort d'honor de la Mare de Déu de la Cinta.

En ocasió d'aquest aniversari, cent anys, l'actual junta i membres d'aquesta Cort d'honor han decidit celebrar i commemorar aquesta important efemèride amb uns actes que li donin a l'esdeveniment el resò que es mereix per tal de difondre i revifar la devoció a la Mare de Déu de la Cinta.

«La creuada d'amor de les dones tortosines a la Mare de Déu» que va donar inici a aquesta institució és la que ha portat a realitzar aquests actes celebratius i a continuar amb el culte, les visites i la devoció a la patrona de Tortosa.

Un fulletó editat per l'ocasió marca els dies i les celebracions centenàries que ompliran gran part de l'any 2010 i que esperem que sigui d'èxit en participació però, sobretot, en dinamització, aprofundiment i extensió de la fe cristiana i de la devoció a la Mare de Déu de la Cinta.

Ordenació sacerdotal de Rubén García Molina

El diumenge 10 de gener, festa del Baptisme del Senyor, tingué lloc a la catedral de Tortosa l'ordenació sacerdotal del diaca Rubén García Molina. L'ambient era d'alegria perquè un jove donava un sí a Déu per lliurar la seva vida a treballar pel seu Regne.

Concelebraren amb el Sr. Bisbe una seixantena de sacerdots de Tortosa i Tarragona. Amb el cant d'entrada: «*Victòria és la nostra fe*», s'inicià la celebració. Després de la lectura de l'Evangelí fou presentat el candidat. En l'homília el Sr. Bisbe comentà la festa que estàvem celebrant, el Baptisme del Senyor, i digué a Rubén entre moltes coses: «*Avui seràs ordenat i t'incorporaràs al grup d'aquells que representen Crist davant el seu poble. Celebrem la teva ordenació en aquest Any Sacerdotal i no oblidis mai el que deia sant Joan M. Vianney, que el sacerdot continua l'obra de la redempció a la terra... Les promeses que ara faràs són una promesa de vida i han de ser un estel que condueixi la teva pròpia vida... Ara posaràs les teves mans dins les meves i faràs promesa de fidelitat i obediència... Seràs missioner; el teu ministeri et vincula a l'Església diocesana de Tortosa, però t'obre a l'Església universal. Seràs missioner enmig d'un món que necessita una paraula d'esperança...*»

A continuació la lletania dels sants, la imposició de les mans, el revestiment amb l'estola i la casulla. Els seus pares portaren les ofrenes del pa i el vi al Sr. Bisbe i ell les lliurà al nou ordenat. Com a segell de l'ordenació, el bes de la pau.

A l'ofertori, un grup de sacerdots van cantar: «*Tu ets sacerdos*».

En finalitzar l'Eucaristia, Rubén adreçà unes paraules, dient que ser ordenat sacerdot era el més gran que li havia passat en la seva vida. Donà gràcies a Déu per aquest do rebut; al Sr. Bisbe, a la seva família, als sacerdots que l'havien ajudat en la seva vida, als professors i formadors del Seminari i a tots en general.

Donem gràcies a Déu per aquest nou prevere diocesà i demanem-li al Senyor que segueixi cridant a altres de les nostres comunitats parroquials al ministeri sacerdotal.

Rubén, que el Senyor et doni força per complir sempre el teu lema escollit per aquest dia: «*Jo us estimo, Déu meu, i el meu únic desig és d'estimar-vos*».—*Maria Joana Querol*

Inauguració del centre parroquial de Santa Bàrbara

El diumenge 13 de desembre el nostre bisbe, després d'administrar el sagrament de la Confirmació a 8 noies i 5 nois, va beneir i inaugurar el centre parroquial de Santa Bàrbara, que permetrà disposar d'unes condicions materials ex-

CRÒNICA DIOCESANA

cel·lents a l'hora de fer la catequesi i altres activitats parroquials.

El nou centre, que disposa d'una àmplia sala polivalent, tres sales de reunions, una sala de catequistes, lavabos, entre altres espais, s'ha fet al mateix lloc on abans hi havia el Saló Parroquial que va impulsar mossèn Francesc Sales a principis dels anys seixanta del segle passat, el qual havia servit principalment per a fer cinema, teatre, xerrades, cursos, etc. Amb el temps, l'edifici havia quedat obsolet i deteriorat. Fa tres anys, per iniciativa de mossèn Juanjo Roca, va ser possible un acord amb la constructora Obredisa, la qual, a canvi de fer un bloc d'habitatges sobre el solar, es comprometia a compensar la parròquia amb els baixos perfectament acabats pel que fa a obra. Mossèn Ferran Aspa, que va prendre possessió de la parròquia el darrer mes de setembre, ha vetllat pels darrers detalls per tal que ara el centre ja siga una joiosa realitat al servei de l'Església i de tot el poble en general.—*Màrius Pons*

Fira de la Solidaritat

Mans Unides de Tortosa va participar el dissabte 12 de desembre a la 3a edició de la Fira de la Solidaritat. Aquesta iniciativa de l'Ajuntament de la ciutat vol afavorir la mostra de les entitats que tenen com a objectiu l'ajuda en diferents àmbits.

És una bona ocasió per a informar, sensibilitzar i motivar la ciutadania enfront la situació d'injustícia, fam, manca d'educació i sanitat que pateixen els països del Sud.

Moltes persones es van apropar al nostre estand i van voler fer també la seva aportació. Destaquem els xiquets que van posar el seu nom en un estel i el van penjar en un cel ben especial: un cel solidari.

Els alumnes de l'escola de cuina «Via Magna» van col·laborar realitzant dolços per tal que la gent pogués fer un donatiu.

Agraïm la participació dels nostres voluntaris i desitgem que iniciatives com aquestes continuïn per poder fer arribar els nostres objectius als ciutadans i ciutadanes.—*Maria Balart*

«Festa Diocesana Hospitalitat de Lourdes el 7 de febrer a les 11.30 hores a la Catedral de Tortosa.»

PALABRAS DE VIDA

«Hambre de pan, hambre de cultura y hambre de Dios»

Manos Unidas ha celebrado sus primeros 50 años. Todos conocemos sus iniciativas y sus esfuerzos para afrontar el gran problema de la pobreza en el mundo. Es decir, el «hambre de pan, el hambre de cultura y el hambre de Dios». Una visión del problema que constituye el fundamento de la propuesta que un grupo de mujeres de la Acción Católica pusieron en marcha para crear una nueva conciencia y una nueva respuesta ante los problemas del hambre en el mundo. Ahí está el origen de Manos Unidas, de la que nuestras parroquias son testigos privilegiados. Han visto sus esfuerzos y éxitos, han podido comprobar cómo con la aportación de todos se pueden hacer obras grandes, y cómo una fe vivida a fondo no puede ser indiferente ante el sufrimiento y las necesidades de los otros.

El nacimiento de Manos Unidas está vinculado a una nueva sensibilidad eclesial que asume como pro-

pias las dificultades que viven muchos países. Fue en 1956, en un Congreso Mundial de la Unión Mundial de Organizaciones Femeninas Católicas, celebrado en Roma, donde se elaboró un manifiesto que inspiró la puesta en marcha de Manos Unidas. En éste se decía:

«Nosotras, mujeres del mundo entero, llamadas por la naturaleza a dar la vida, protegerla y alimentarla, no podemos aceptar por más tiempo que las fronteras del hambre se inscriban en nuestro globo con trazos de muerte. Mujeres católicas, llamadas por Jesucristo para dar testimonio de un amor universal y efectivo por la familia humana, no podemos resignarnos al hecho de que la mitad de la humanidad sufra hambre. No queremos que se den soluciones perezosas y criminales a este trágico problema: la guerra, la limitación de la natalidad, son soluciones falsas, soluciones ineficaces, soluciones de muerte. Ciertamente que la tarea es gigantesca, pero las po-

sibilidades técnicas de nuestra época están a su altura. Daremos a conocer los progresos de la ciencia, que, utilizada con fines pacíficos según los planes del Creador, pueden elevar rápidamente el nivel de vida de los pueblos. Un sólo obstáculo en la lucha contra el hambre sería insuperable: creer que la victoria es imposible. Declaremos la guerra al hambre.»

La obra de Manos Unidas se ha situado siempre en este gran horizonte. Ha querido ser una declaración de guerra al hambre, en todas sus dimensiones: hambre de pan, de cultura y de Dios. Son realidades que no se pueden separar, pues afectan a la dignidad de la persona. Manos Unidas está comprometida en esta gran tarea que la comunidad cristiana siempre ha acompañado de forma decidida.

† **Javier Salinas Viñals**
Obispo de Tortosa